

Arrest

nr. 225 296 van 27 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 13 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 maart 2016 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 april 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 november 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 14 september 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 11 januari 2012 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 78.750 van 3 april 2012 verwierp de Raad het beroep van de verzoekende partij en bevestigde de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 20 april 2012 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 12 juni 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 31 december 2012 verwierp de Raad dit beroep.

Op 24 september 2013 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 18 november 2013 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd door de Raad verworpen op 18 juni 2015.

Inmiddels nam de verwerende partij op 2 december 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 29 juli 2014 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 14 juli 2015 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op diezelfde dag nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 14 september 2015 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 11 maart 2016 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op 16 maart 2016 ter kennis gebracht van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.09.2015 werd ingediend door:

Naam: S.

Voornamen: E. K. G.

Nationaliteit: Egypte

Geboortedatum: 15.10.1966

Geboorteplaats: S.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 14.07.2015 gezinshereniging aan met haar broer, zijnde de heer S. A., geboren op (...), van Nederlandse nationaliteit. Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis. §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- loonfiches BVBA I.V.A voor de periode augustus - november 2015 op naam van de referentiepersoon
- brief Dienst Humanitaire Regularisaties (DVZ) dd. 08.02.2011 waaruit blijkt dat betrokkene sedert 31.03.2007 ononderbroken in België verblijft; bijlage 3 dd. 04.08.2010: facturen Electrabel dd. 22.06.2005, 19.04.2006, 19.05.2008, 19.08.2008 en 19.08.2009 op naam van betrokkene; historiek van de adressen dd. 07.12.2015 op naam van de referentiepersoon: uit deze documenten, in combinatie met de gegevens van het Rijksregister, blijkt dat betrokkene sedert 14.09.2011 officieel in ingeschreven in ons land; sedert 29.08.2015 zijn betrokkene en de referentiepersoon gedomicilieerd op hetzelfde adres. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 02.07.1996 in ons land verblijft. Sedert 19.08.2002 op het adres (...), samen met zijn gezin. Op 29.08.2015, één maand voor de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging, komt de referentiepersoon inwonen bij zijn zus op het adres (...); zijn echtgenote - waarmee de referentiepersoon nog steeds gehuwd blijkt te zijn - en kinderen wonen nog steeds op het adres te 2018 Antwerpen. Voor zover uit de voorgelegde documenten zou blijken dat betrokkene in de periode voor 14.09.2011 op het adres van de referentiepersoon verbleef, dient opgemerkt te worden dat betrokkene de afgelopen jaren niet langer op hetzelfde adres woonde. Slechts recent, en dit met het oog op het indienen van de huidige aanvraag gezinshereniging, was dit opnieuw het geval. Bovendien, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

- attest 'document d'inscription familiale extrait de l'informatique' dd. 17.05.2009 op naam van de vader van zowel betrokkene als de referentiepersoon. Voor zover dit attest werd voorgelegd als bewijs dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonachtig waren, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het attest. Dit attest zegt enkel dat zowel betrokkene als de referentiepersoon een kind van hun vader zijn.

- verklaring dd. 22.10.2015 vanwege het Egyptische kadaster waaruit zou moeten blijken dat betrokkene en de referentiepersoon sedert 1974 op hetzelfde adres in Egypte wonen. Echter, uit het geheel van de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat dit niet klopt (zie hierboven). Er kan met dit attest dan ook geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er wordt echter niet afdoende aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit het administratieve dossier blijkt weliswaar dat zij momenteel in België op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is; er wordt echter niet aangetoond dat dit ook in Egypte het geval was.

Tevens wordt niet aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er werden geen documenten hieromtrent voorgelegd. Bovendien blijkt uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier dat betrokkene de afgelopen maanden zelf tewerkgesteld was, en dan ook over persoonlijke bestaansmiddelen beschikte.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van

het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

2.1 Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

2.2 De advocaat van de verzoekende partij heeft een pleitnota aan de Raad toegestuurd. De advocaat van de verwerende partij vraagt om deze pleitnota uit de debatten te weren.

De neerlegging van een dergelijk stuk is niet voorzien in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Echter, in de mate dat het een reflectie weergeeft van het pleidooi van de verzoekende partij ter terechtzitting, wordt het stuk niet als procedurestuk maar enkel ter informatie in overweging genomen (in die zin RvS 6 december 2017, nr. 240.104; RvS 22 september 2015, nr. 232.271; RvS 19 november 2014, nr. 229.211; RvS 1 juni 2011, nr. 213.632).

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, juncto artikel 10, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna de Burgerschapsrichtlijn).

De verzoekende partij zet uiteen wat volgt:

“Verzoekster diende haar aanvraag in als familielid van een Unieburger, waarop artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De beslissing over een aanvraag tot verblijf ingediend op grond van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet moet door verwerende partij niet alleen genomen worden binnen een termijn van 6 maanden, maar van deze beslissing moet ook aan de vreemdeling binnen die termijn kennis gegeven worden.

Artikel 10, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt dat het verblijfsrecht binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag wordt “vastgesteld door de afgifte van een document”. Uit de wil van de Europese wetgever blijkt aldus dat de afgifte van de verblijfskaart is inbegrepen in de bepaalde termijn van zes maanden vanaf de indiening van de aanvraag.

In casu werd de aanvraag ingediend op 14 september 2016 en van de beslissing werd kennis gegeven op 16 maart 2016, d.w.z. na 6 maanden en 3 dagen. De termijn van 6 maanden werd bijgevolg niet nageleefd.

De termijn van 6 maanden in artikel 42, § 1, eerste lid juncto artikel 10, lid 1 moet aldus begrepen worden dat binnen de 6 maanden niet alleen in geval van positieve beslissing, wanneer het verblijf wordt toegekend, van de beslissing kennis dient gegeven te worden. In dat geval zou immers de beslissing steeds positief dienen te zijn, quod non. De 2 bepalingen samen genomen dienen bijgevolg begrepen te worden als dat binnen de termijn van 6 maanden de vreemdeling de beslissing moet ontvangen, gunstig door de afgifte van de verblijfskaart zoals artikel 10, lid 1 het verwoordt, ongunstig door een beslissing tot weigering van verblijf. De termijn kan immers niet anders zijn naargelang de beslissing gunstig of ongunstig is.

Dat de beslissing niet alleen genomen dient te worden binnen de termijn van 6 maanden, maar daarvan ook kennis dient gegeven te worden, wordt overigens bevestigd door een vermelding op de bijlage 19ter van verzoekster, vermits dit bepaalt dat hij “zal binnen de zes maanden, namelijk op 13-03-2016, uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem kan worden betekend”.

Hieruit blijkt overduidelijk hoe de regelgeving moet geïnterpreteerd en toegepast worden: de vreemdeling wordt uitgenodigd om binnen de 6 maanden van de beslissing kennis te nemen.

Het gaat bijgevolg niet om een onregelmatigheid in de kennisgeving, vermits de kennisgeving deel uitmaakt van de procedure zelf, daar artikel 10, lid 1 het niet heeft over het nemen van een beslissing, maar over de “afgifte” van een document.

Het voorgaande vindt nog steun in rechtspraak van het Hof van Justitie. Volgens artikel 5, lid 1 van de richtlijn 64/221 (een van de richtlijnen die opgeheven en vervangen werd door de Burgerschapsrichtlijn) moet de lidstaat het besluit inzake de verlening of de weigering van de verblijfsvergunning zo spoedig mogelijk nemen en uiterlijk zes maanden nadat de aanvraag is ingediend. Uit de conclusie van de advocaat-generaal, punten 61 en 62, bij arrest Hof van Justitie van 14 april 2005, C-157/03, Commissie/Spanje, blijkt dat de klager, een derdelandsonderdaan familielid van een in Luxemburg gevestigde Nederlander die zich met zijn echtgenote in Spanje wilde vestigen, "pas na tien maanden een verblijfsvergunning heeft gekregen. Daarmee heeft het Koninkrijk Spanje in ieder geval de in artikel 5 van richtlijn 64/221 gestelde termijn van zes maanden overschreden", en uit punt 64 dat "Spanje, door de verblijfsvergunning niet zo spoedig mogelijk en uiterlijk zes maanden nadat de aanvraag is ingediend, af te geven, de krachtens richtlijn 64/221 op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen". Uit de punten 40 tot 47 van het arrest blijkt dat volgens het Hof de lidstaat de termijn inderdaad moet naleven, m.a.w. dat op het niet-naleven van de termijn een sanctie moet staan, en uit het beschikkend gedeelte, als antwoord op de tweede vraag, dat Spanje de krachtens de richtlijn op hem rustende verplichting niet is nagekomen door in strijd met richtlijn 64/221 "de verblijfsvergunning niet zo spoedig mogelijk en uiterlijk zes maanden nadat de aanvraag van deze vergunning is ingediend af te geven". M.a.w. ook al gebruikte artikel 5, lid 1 van richtlijn 64/221 het woord "genomen", toch moet in de ogen van het Hof de verblijfsvergunning binnen de 6 maanden worden afgegeven. De Burgerschapsrichtlijn heeft daaruit de conclusie getrokken en gebruikt het woord "afgifte", en niet meer "genomen". In ondergeschikte orde dient aan het Hof van Justitie een prejudiciële vraag gesteld te worden als in het beschikkend gedeelte geformuleerd.

Antwoord op de nota van verwerende partij Verwerende partij stelt terecht dat de beslissing werd genomen binnen een termijn van 6 maanden, maar dat doet niet ter zake. Verder beweert verwerende partij dat de vermeldingen op de bijlage 19ter niet ter zake doen, maar vergeet daarbij dat het model van de bijlage -ook de aangehaalde tekst met uitzondering van de concrete data- vastgesteld is bij KB, ni. een bijlage uitmaakt van het KB van 8 oktober 1981. Aldus heeft de tekst van de bijlage kracht van een KB. Verder beschouwt verwerende partij dat in de stelling van verzoekster het voor een vreemdeling zou volstaan om gedurende 6 maanden onder te duiken en dan tevoorschijn komen om zijn verblijfsrecht op te eisen. Zij vergeet daarbij het bestaan van artikel 9quater, § 2 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan elke kennisgeving kan gedaan worden per aangetekend schrijven. De door verwerende partij ingeroepen reden is bijgevolg een drogreden. Zoals reeds in het beroep gesteld, gaat het natuurlijk niet over een gebrek in de kennisgeving, indien de termijn van 6 maanden betekent dat ook binnen die termijn de kennisgeving dient te gebeuren (en niet "betekening" zoals verwerende partij herhaaldelijk stelt). Verwerende partij houdt in geen enkele mate rekening met het woord "afgifte" in artikel 10, lid 1 voornoemd, wat alleen maar kan betekenen dat de beslissing moet afgegeven worden aan de vreemdeling. In haar verslag in de zaak G/A 215.127/XIV-36.259 lijkt de Auditeur bij de Raad van State ook die stelling aan te kleven, en stelt zij voor om hierover een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie, zoals verzoekster voorstelt. Artikel 52, lid 4 KB 8 oktober 1981, vooraleer het gewijzigd werd op 21 september 2011, bepaalde dat binnen een termijn van vijf maanden een beslissing aan het gemeentebestuur moest worden meegedeeld. Kennelijk werd deze termijn van vijf maanden bepaald om het gemeentebestuur een maand de tijd te geven om van de beslissing aan de vreemdeling kennis te geven. Heeft verwerende partij hierover een andere uitleg?

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, juncto artikel 10, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn.

De verzoekende partij zet uiteen wat volgt:

"Een termijn van bijna 6 maanden om een beslissing te nemen is enkel gewettigd indien er een probleem inzake openbare orde is, wat niet beweerd wordt voor verzoekster. De beslissing over de aanvraag werd slechts genomen na een termijn van 5 maanden en 28 dagen. Artikel 42, § 1, eerste lid Vreemdelingenwet bepaalt inderdaad dat "het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag" erkend. In de oorspronkelijke Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalde artikel 42, derde lid dat "De beslissing betreffende de afgifte van de verblijfsvergunning wordt zo spoedig mogelijk genomen en uiterlijk binnen zes maanden na de aanvraag". Het ging toen al om een vervaltermijn, gelet op het toenmalige artikel 45, § 2, eerste lid KB 8 oktober 1981, volgens hetwelk "Tenzij de Minister van Justitie of zijn gemachtigde vooruit de toekenning van de vestigingsvergunning beslist heeft, gaat het gemeentebestuur, op het einde van de zesde maand na de aanvraag tot vestiging ambtshalve over tot de inschrijving van de E.G.-vreemdeling...", waarna het tweede lid het heeft over de weigering van verblijf omwille van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid (M. De Kock, J. De Ceuster,

J. De Jonghe en P. Van Nuffel, *De nieuwe verblijfsregeling voor vreemdelingen*, 1982, nrs. 157-158 blz. 103-104).

De huidige regeling in het interne recht is bijgevolg onveranderd sedert 1980.

Over de termijn van artikel 42, derde lid Vreemdelingenwet schreef Denis Martin, op dat ogenblik administrateur bij de Europese Commissie, het volgende in *Revue du droit des étrangers*, 1996, 723-724:

“L'article 42, al. 3 prévoit que la décision concernant la délivrance du titre de séjour est prise dans les plus brefs délais et au plus tard dans les six mois de la demande. Cette disposition veut traduire en droit belge l'article 5, alinéa 1 de la directive 64/221. Il convient pourtant de garder à l'esprit que ce dernier article envisage une situation dans laquelle un Etat membre invoque la réserve d'ordre public à l'encontre du ressortissant d'un autre Etat membre. Ce n'est donc que lorsque les conditions d'invocation de cette réserve sont réunies qu'un Etat membre peut retarder la délivrance d'un titre de séjour. Dans la très grande majorité des demandes qui lui sont présentées, les autorités belges devraient donc délivrer le titre de séjour 'dans les plus brefs délais', c'est-à-dire dans un délai ne dépassant pas deux à trois semaines”.

Richtlijn 64/221/EG, artikel 5, lid 1 bevatte een gelijkaardige formulering als het interne recht, nl. “zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden”.

Daarbij dient niet uit het oog verloren te worden dat richtlijn 64/221/EG als titel draagt richtlijn “voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid”. M.a.w. de termijn van maximum 6 maanden in artikel 5, lid 1 bestaat omwille van een onderzoek naar een mogelijk gevaar op grond van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid.

Daarentegen bevat richtlijn 68/360/EG “inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der Lid-Staten en van hun familie binnen de Gemeenschap” in artikel 9 geen termijn om over de aanvraag te beslissen. Het derde lid van dit artikel bepaalt: “De Lid-Staten nemen de nodige maatregelen om de formaliteiten en procedures voor het verkrijgen van de in lid 1 genoemde documenten zoveel mogelijk te vereenvoudigen”. In zijn toenmalig standaardwerk “*La libre circulation des personnes dans l'Union européenne*”, blz. 229, zegt Denis Martin over dit derde lid dat het moet gelezen worden in het licht van artikel 5, lid 1 van richtlijn 64/221/EG.

M.a.w. in de ogen van de Gemeenschapswetgever was het zelfs niet nodig in het “normale” geval van richtlijn 68/360/EG een maximumtermijn te bepalen omdat de formaliteiten tot een minimum moesten worden herleid en alles zo snel als mogelijk mocht gaan. Omdat het onderzoek naar mogelijk gevaar inzake openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid wel wat meer aandacht vergde, was het in die situatie wel nodig om een ruime maximumtermijn van 6 maanden te bepalen, in artikel 5, lid 1 van richtlijn 64/221/EG.

Terwijl richtlijn 68/360/EG bedoeld is voor de werknemers en hun familieleden, geldt voor zelfstandigen richtlijn 73/148/EG van 21 mei 1973, waar artikel 7, lid 3 een gelijkaardige bepaling voorzag als in artikel 9, lid 3 van richtlijn 68/360/EG.

De 3 voornoemde richtlijnen werden opgeheven en vervangen door richtlijn 2004/38/EG.

Het is in het licht van het voorgaande begrijpelijk dat Denis Martin in zijn citaat uit 1996 stelt dat de interne wet, door een termijn te voorzien van “zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden”, eigenlijk de omzetting doorvoert van het bijzondere geval van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid, en dat het “normale” geval van de richtlijnen 68/360/EG en 73/148/EG impliceren dat de beslissing over de aanvraag wordt genomen na enkele weken.

België werd in deze materie veroordeeld bij arrest van het Hof van Justitie van 20 februari 1997, C-344/95, inzake *Commissie/België*. De tweede grief betrof enerzijds het feit dat België tweemaal na mekaar een attest met een duur van telkens 3 maanden aan Unieburgers en hun familieleden afleverde, waarvoor ze tweemaal moesten betalen, en anderzijds de lange duur van de behandeling van de aanvraag.

Het Hof schrijft het volgende in overwegingen 23 en 24:

“Dienaangaande zij opgemerkt, dat het Belgische stelsel van attesten van immatriculatie er geen rekening mee houdt, of een werknemer uit een andere Lid-Staat reeds bij de indiening van zijn eerste verzoek om afgifte van een verblijfsvergunning alle door de richtlijn vereiste documenten overlegt. Bovendien kan volgens dit stelsel een termijn van zes maanden verstrijken vóór de afgifte van de verblijfskaart.

Zoals de advocaat-generaal in punt 11 van zijn conclusie heeft opgemerkt, zijn de vorm en de daarmee gepaard gaande duur van de procedure tot aan de afgifte van de verblijfskaart te zwaar en te lang, zodat zij een feitelijke belemmering van het vrije verkeer van werknemers vormen, hetgeen in strijd is met artikel 48 van het Verdrag”.

De advocaat-generaal schreef in zijn conclusie dat een onderzoekstermijn, die kan oplopen tot een half jaar, geenszins gerechtvaardigd wordt (punt 10) en "Op algemene wijze toegepast, zoals hier beschreven, zijn de vorm en de daarmee gepaard gaande duur van de procedure tot aan de afgifte van de verblijfskaart als te lang en te zwaar, en daarom als een feitelijke belemmering van het vrije verkeer van werknemers te beschouwen, waardoor zij in strijd zijn met artikel 48 van het Verdrag" (punt 11).

Het is ook in het licht van het voorgaande dat de "Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG van 2 juli 2009, COM (2009)313 definitief", moet begrepen worden, waar de Commissie op blz. 8 het volgende stelt:

"De verblijfskaart moet worden afgegeven binnen zes maanden na de indiening van de aanvraag. Deze termijn moet worden uitgelegd tegen de achtergrond van artikel 10 van het EG -Verdrag, waarbij de maximumtermijn van zes maanden alleen gerechtvaardigd is wanneer bij de behandeling van de aanvraag redenen van openbare orde spelen".

Het is betekenisvol dat Ludo Caeymaex, toenmalig hoofd van de Dienst Vreemdelingenzaken (dat dan onder de Staatsveiligheid ressorteerde), in "Etrangers (Office des)", RPDB Compl. VI, 1983, nr. 790, i.v.m. artikel 42, derde lid Vreemdelingenwet een verband legde tussen de termijn van 6 maanden en het onderzoek naar gevaar voor openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid, en niets schreef over de termijn om te beslissen over een aanvraag tot verblijf ingediend op grond van artikel 40 Vreemdelingenwet in het algemeen.

Het voorgaande blijkt overigens ook uit de parlementaire voorbereiding van de Vreemdelingenwet. Over artikel 42, derde lid, wat in het ontwerp artikel 41, derde lid was, verklaart de memorie van toelichting (Kamer 1974-75, 653/1, 37):

"Lid 3 legt aan de bevoegde Belgische overheid de verplichting op binnen de termijnen bepaald door artikel 5, § 1, eerste lid van de Richtlijn 64/221 van 25 februari 1964, de beslissing te nemen betreffende de afgifte van de verblijfsvergunning."

M.a.w. de termijn van artikel 42 is alleen bedoeld voor diegene die valt onder richtlijn 64/221/EG, met name als er een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid.

Over het tweede lid van artikel 42, naar luid waarvan het recht op verblijf wordt geconstateerd door een vergunning afgegeven in de gevallen en volgens de modaliteiten bij KB bepaald overeenkomstig de verordeningen en richtlijnen, zegt de memorie van toelichting dat dit bedoeld is voor de richtlijnen 73/148/EG en 68/360/EG.

De beslissing werd genomen na een termijn van 5 maanden en 28 dagen. Er zijn hier geen redenen van openbare orde. Door in deze omstandigheden slechts te beslissen na een termijn van 2 dagen vóór het einde van de termijn, wordt artikel 42, § 1, eerste lid voornoemd geschonden, zowel op zichzelf beschouwd (er werd niet "zo snel mogelijk" beslist) als in het licht gelezen van artikel 10, lid 1 voornoemd.

Zo nodig dient aan het Hof van Justitie een prejudiciële vraag gesteld te worden als in het beschikkend gedeelte geformuleerd.

Antwoord op de nota van verwerende partij Verwerende partij verwijt verzoekster een "ellenlang betoog" te houden. Daartegenover roept verzoekster het adagium "Nemo auditur propriam turpitudinem allegans" in, of in het Nederlands "De pot verwijt de ketel dat hij zwart ziet". Het beroep van verzoekster is 11 blz. lang, de nota van verwerende partij namelijk 15. De mededeling van de Commissie van 2 juli 2009 roept verzoekster natuurlijk niet in als een rechtsnorm, maar wel als een gezaghebbende bron om het Europees recht te interpreteren. Ook de wetgever verwijst naar zulke mededelingen om het Europees recht in Belgisch recht om te zetten (wetsontwerp 18 maart 2006, Kamer 1726/1,5). Verzoekster voegt geen voorwaarde aan de wet toe, het is integendeel verwerende partij die verzuimt een deel van de wet toe te passen, ni. de woorden "zo snel mogelijk". Het is weliswaar zo dat in de hoger vermelde zaak hangend bij de Raad van State de Auditeur dit middel afwijst, omwille van het feit dat de stelling van verzoekster wel opgaat voor de vroegere Europese regelgeving, doch niet meer voor de Burgerschapsrichtlijn. Daarbij verzuimt de Auditeur evenwel rekening te houden met het feit dat door een nieuwe richtlijn de rechtspositie van een Unieburger er niet op achteruit kan gaan, wat in haar stelling nochtans het geval is, vermits in de vroegere regelgeving een termijn van 6 maanden in acht kon worden genomen indien er een probleem van openbare orde was, terwijl in de huidige regelgeving deze termijn standaard zou gelden ook indien er geen probleem van openbare orde bestaat. M.a.w. in de vroegere regelgeving kon de Unieburger een beslissing over zijn verblijfsaanvraag op korte termijn, binnen enkele weken of binnen enkele maanden, verwachten, behalve indien er zich een probleem van openbare orde stelt. Verzoekster verwijst hiervoor naar HvJ 25 juli 2008, C-127/08, Metock, waar in punt 59 wordt gesteld: "Deze uitlegging moet a fortiori ook worden gegeven wanneer het gaat om richtlijn 2004/38, waarbij verordening nr. 1612/68 is gewijzigd en de eerdere richtlijnen inzake het vrij personenverkeer zijn ingetrokken. Zoals uit punt 3 van de considérons blijkt, heeft richtlijn 2004/38 immers met name tot

doel 'het recht van de burgers van de Unie van vrij verkeer te vereenvoudigen en te versterken', zodat de burgers van de Unie aan deze richtlijn niet minder rechten mogen ontfanen dan aan de handelingen van afgeleid recht die bij deze richtlijn zijn gewijzigd of ingetrokken."

Gelet op de onderlinge samenhang van het eerste en tweede middel worden deze samen besproken.

Het kernpunt van het betoog van de verzoekende partij is het gegeven dat de in casu bestreden beslissing niet binnen de overeenkomstig artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van zes maanden werd getroffen en ter kennis werd gebracht. Zij betoogt dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd wegens het overschrijden van voormelde termijn.

In casu dateert de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger van 14 september 2015. De bestreden beslissing dateert van 11 maart 2016, waarbij deze beslissing ter kennis werd gebracht op 16 maart 2016.

Artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 52, § 4, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

Zoals de verzoekende partij terecht aangeeft, betreft artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet een omzetting van artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG. Laatstgenoemde bepaling luidt als volgt:

"Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake vastgesteld door de afgifte van een document, 'verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie' genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven."

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz,

par. 21). Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet de rechter op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht, buiten toepassing laten (zie onder meer arresten van het HvJ van 22 juni 2010, Melki, C-188/10; van 11 januari 2007, ITC, C-208/05, van 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77, van 5 oktober 2010, Elchinov, C 173/09, en van 17 november 2011, zaak C 434/10).

In het kader van de thans voorliggende betwisting kan nuttig worden verwezen naar het arrest Diallo van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 27 juni 2018, C-246/17), waarin onder meer het volgende werd gesteld:

- *“Artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38/EG [...] moet aldus worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht”;*

- *“Richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”.*

Uit voormelde blijkt dat de verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de beslissing inzake haar aanvraag voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger zowel dient te worden getroffen als te worden betekend binnen de termijn van zes maanden, quod non in casu. Aldus kan de verzoekende partij worden gevolgd in haar betoog dat de in artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervatte termijn is overschreden.

Uit de bespreking van het derde middel blijkt echter dat de verzoekende partij niet aantoonbaar te voldoen aan de voorwaarden om in overeenstemming met Unierecht in België te verblijven. De Raad merkt op dat het Hof van Justitie in het voormeld arrest Diallo duidelijk heeft vastgesteld dat *“richtlijn 2004/38 [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”.* Hierbij stelde het Hof van Justitie dat *“dergelijk stelsel [d.i. de automatische afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger bij het verstrijken van de termijn van zes maanden] [...] haaks [staat] op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.”* De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de in artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit vervatte sanctie van de overschrijding van de beslissingstermijn – d.i. de automatische afgifte door de burgemeester of zijn gemachtigde van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger – onverzoenbaar is met de hierboven weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie. Het is onmogelijk om artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit op een richtlijnconforme wijze uit te leggen. De Raad dient voormelde nationale bepaling dan ook buiten toepassing te laten, gelet op de onverenigbaarheid ervan met artikel 10, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Diallo.

Ter terechtzitting verwijst de advocaat van de verzoekende partij naar artikel 37 van de burgerschapsrichtlijn dat stelt dat *“het bepaalde in deze richtlijn geldt onverminderd de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van een lidstaat die eventueel gunstiger zijn voor de persoon waarop deze richtlijn betrekking heeft”.* De advocaat meent dat hieruit volgt dat de gunstigere bepaling zoals voorzien in artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit, toch dient te worden toegepast.

De Raad is echter van oordeel dat deze bepaling van de Richtlijn, enkel kan worden toegepast voor zover in overeenstemming met de doelstelling van de Richtlijn, quod non in casu zoals heel duidelijk blijkt uit het voormelde geciteerde arrest Diallo.

De advocaat van de verzoekende partij argumenteert verder dat de interpretatie van de Raad de bepalingen van de Richtlijn uitlegt ten nadele van de burger, zodat er sprake is van een neerwaartse

verticale directe werking. Volgens vaste rechtspraak van het HvJ kan een EU-richtlijn uit zichzelf nooit verplichtingen opleggen aan een particulier. Bepalingen van een richtlijn kunnen dus niet rechtstreeks tegen een particulier ingeroepen worden voor of door de nationale rechter.

Het is vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn, particulieren gerechtigd zijn om hierop een beroep te doen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimt de richtlijn binnen de gestelde termijnen in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze doet. Het Hof oordeelde ook dat een Lidstaat die de door de richtlijn voorgeschreven uitvoeringsmaatregelen niet tijdig heeft getroffen, en dus zijn uit de richtlijn voortvloeiende verplichtingen niet is nagekomen, niet aan particulieren kan tegenwerpen.

In casu is er geen sprake van een laattijdige of foutieve omzetting van de Richtlijn, zodat er van verticale werking geen sprake is. Enkel artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 10 van de burgerschapsrichtlijn. Er blijkt niet dat artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, artikel 10 van de burgerschapsrichtlijn foutief heeft omgezet.

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit vormt geen omzetting van de Richtlijn, daar nergens in de Richtlijn wordt bepaald welke sanctie verbonden dient te worden aan het overschrijden van de termijn van zes maanden. Dit wordt geheel aan de vrijheid van de lidstaten overgelaten, voor zover de nationale bepaling niet indruist tegen het doel van het Unierecht.

Uit voorgaande blijkt aldus dat de verzoekende partij terecht stelt dat de beslissings- en betekeningstermijn van zes maanden door de verwerende partij werd overschreden, doch dat de Raad artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit – dat voorziet in de automatische afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger – buiten beschouwing dient te laten, wegens strijdigheid met het Unierecht.

De verzoekende partij kan worden gevolgd in haar betoog dat de beslissingstermijn van zes maanden een ordetermin is, of het nu een gunstige dan wel ongunstige beslissing is en dat er bijgevolg een sanctie moet zijn bij het overschrijden ervan, maar de Raad kan niet in plaats van de regelgever deze sanctie gaan bepalen als blijkt dat de voorziene sanctie in strijd is met Unierecht. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt zoals gezegd dat de verzoekende partij niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden om in overeenstemming met Unierecht in België te verblijven.

De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partij geen rechtstreeks belang kan laten gelden bij haar middel. De vernietiging van de bestreden beslissing omwille van het overschrijden van de beslissingstermijn van zes maanden kan de verzoekende partij immers geen rechtstreeks voordeel opleveren. De verzoekende partij kan geen aanspraak maken op de reglementaire voorziene sanctie, met name de afgifte van een verblijfskaart zonder dat eerst is vastgesteld dat zij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. Het louter gelijk krijgen op zich wettigt niet de gevraagde vernietiging (RvS 29 april 1999, nr. 80.016).

Het staat de verzoekende partij vrij zich tot de bevoegde burgerlijke rechtbanken te richten, teneinde een eventuele schadevergoeding te verkrijgen.

Het eerste en tweede middel zijn onontvankelijk, bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1, 2° en 47/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet uiteen wat volgt:

“Samengevat stelt de bestreden beslissing dat loonfiches van de BVBA van de broer voor de periode augustus-november 2015 worden voorgelegd, alsmede een brief van verwerende partij van 8 februari 2011, een bijlage 3 van 4 augustus 2010, facturen van Electrabel van 2005 tot 2009 op naam van verzoekster en de historiek van de adressen van de referentiepersoon. Uit deze gegevens blijkt dat verzoekster ingeschreven is in België sedert 14 september 2011 en sedert 29 augustus 2015 is zij ingeschreven op hetzelfde adres als de referentiepersoon. Deze laatste verblijft in België sedert 2 juli 1996 en sedert 19 augustus 2002 met zijn gezin in Ekeren. Een maand voor de indiening van de

aanvraag door verzoekster komt hij op haar adres wonen, terwijl zijn echtgenote en kinderen nog steeds wonen in Ekeren. Voor zover uit de voorgelegde documenten zou blijken dat verzoekster voor 14 september 2011 op hetzelfde adres als de referentiepersoon verbleef, is dit niet zo de afgelopen jaren. Slechts recent, en met het oog op het indienen van de aanvraag, is dit opnieuw het geval. Het gegeven dat beide personen op hetzelfde adres wonen, betekent niet dat zij ten zijnen laste is of was. Verder blijkt uit een attest van 17 mei 2009 op naam van de vader niet dat (in Egypte) verzoekster en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonden: hieruit blijkt enkel dat zij broer en zus zijn. Uit een verklaring van het Egyptische kadaster zou moeten blijken dat verzoekster en de referentiepersoon sedert 1974 samen wonen, maar dit klopt niet met het voorgaande. Er wordt niet afdoende aangetoond dat verzoekster reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het blijkt dat dit wel het geval is in België, maar niet dat dit ook zo was in Egypte. Er wordt ook niet aangetoond dat verzoekster voor de indiening van de aanvraag reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er werden geen documenten hieromtrent getoond. Bovendien blijkt dat verzoekster de afgelopen maanden zelf tewerkgesteld is geweest en bijgevolg ook over persoonlijke bestaansmiddelen beschikte. Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat verzoekster in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger of reeds ten zijnen laste was in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag op grond van gezinshereniging.

Eerste onderdeel

Verwerende partij betwist niet dat verzoekster en de referentiepersoon broer en zus zijn. Het is volstrekt onredelijk te beweren dat uit de combinatie van de documenten van het kadaster en het document van 17 mei 2009 (dit is de datum waarop het vertaald werd) niet kan afgeleid worden dat verzoekster en de referentiepersoon niet samengewoond hebben. Door dit toch te beweren schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht. Dat een document stelt dat zij sedert 1974 hetzelfde adres hebben, doet niet ter zake. Het is immers gebruikelijk dat, wanneer iemand zijn land verlaat, hij nog steeds een adres behoudt in zijn land van herkomst, bijvoorbeeld om te kunnen deelnemen aan verkiezingen of om fiscale redenen. Dat is ook zo voor Belgische expats. Minstens blijkt uit het document dat verzoekster en de referentiepersoon effectief samengewoond hebben van 1967 (geboortjaar van de broer) tot 1996 (jaar waarin de broer Egypte verliet).

Antwoord op de nota van verwerende partij Deze stelt dat het vreemd is dat verzoekster documenten voorlegt om de effectieve samenwoning te bewijzen, en vervolgens te beweren dat de inhoud van deze documenten niet ter zake doet. Aldus blijkt dat verwerende partij de redenering van verzoekster niet begrepen heeft. Zij heeft in het beroep gesteld dat uit het betrokken document (en niet "documenten") blijkt dat verzoekster en haar broer samengewoond hebben van 1967 tot 1996. Dat het document stelt dat ze vanaf 1974, en bijgevolg ook nu in 2016, in Egypte samenwonen, klopt niet met de werkelijkheid, maar het document moet begrepen worden als dat dit hun woonplaats in het land van herkomst (Egypte) is, en dat ze bijgevolg samenwoonden tot 1996, toen de broer naar België kwam.

Tweede onderdeel

De in artikel 47/1, 2° voornoemde vereiste dat verzoekster dient aan te tonen in het land van herkomst ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de Unieburger, kan niet worden geïnterpreteerd in die zin dat de Unieburger diende samen te wonen met het familielid in het land van herkomst (RvV 28 september 2015, nr. 153.428, 3.8.1.). Door de aanvraag te verwerpen omdat verzoekster niet aantoonde dat zij in het land van herkomst samenwoonde met haar broer, schendt de bestreden beslissing voornoemde bepaling. Verzoekster dient aan te tonen dat zij ofwel ten laste was van de referentiepersoon, ofwel deel uitmaakt van zijn gezin. Een van beide is voldoende.

Antwoord op de nota van verwerende partij Verwerende partij stelt: "Indien betrokkenen niet samenwonen, dient de verzoekende partij aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon". Dat is geen antwoord op de stelling van verzoekster, die verwerende partij in de beslissing verweet dat er noodzakelijkerwijze samenwoning moet zijn geweest in het land van herkomst. Het woord "of zowel in artikel 3, lid 2, a) van de Burgerschapsrichtlijn, als in artikel 47/1, a) van de Vreemdelingenwet, wijst op een dubbele mogelijkheid: ofwel moet er samenwoning zijn ofwel moet de ene ten laste zijn van de andere. In fine van het verweer wordt gezegd: "De verzoekende partij is in gebreke gebleven aan te tonen dat zij in het land van herkomst al deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon". Ook hier verzuimt verwerende partij rekening te houden met de mogelijkheid dat men ten laste was van de andere. De beschouwingen van verwerende partij doen bijgevolg niet ter zake, en negeren de leer van het arrest nr. 153.428 in het beroep aangehaald. Geen van de 3 door verwerende partij

aangehaalde arresten van de Raad heeft betrekking op de toepassing van artikel 47/1 voornoemd, zodat deze arresten hier niet van toepassing zijn.

Derde onderdeel

Het blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster in België verblijft sedert 2003, dat zij dan 6 jaar lang heeft samengewoond met haar broer, dat zij sinds 2009 woont bij haar ouders, die enkel een karig pensioen hebben, dat de broer op dat adres (sedert verscheidene jaren) een restaurant exploiteert en dat deze sedert een maand voor de indiening van de aanvraag op hetzelfde adres woont als verzoekster. Anders dan verwerende partij beweert, heeft verzoekster geen eigen inkomsten. Verwerende partij verwijst naar stukken die niet nader genoemd worden, zodat verzoekster zich hierop niet kan verdedigen. Zij verblijft niet wettig in België, zodat ze overigens niet mag werken. Zij is ongehuwd. Bovendien is het feit dat zij gedurende een bepaalde periode eigen bestaansmiddelen zou hebben, niet pertinent, vermits het voldoende is dat ze samenwoont met de referentiepersoon. Daarom ook is de verwijzing in de beslissing naar het arrest van de Raad nr. 145.912 van 21 mei 2015, dat niet over een toepassing van artikel 47/1 gaat, niet pertinent. Om tegemoet te komen aan de verplichting om personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid aantonen met de Unieburger gunstiger te behandelen, moet verwerende partij een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie uitvoeren. Verwerende partij moet rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn (RvV nr. 153.428,3.7). Er kan niet betwijfeld worden dat verzoekster en haar broer eerst gedurende tientallen jaren samen gewoond hebben in het land van herkomst, dat zij sedert 13 jaar in België samen gewoond hebben en/of dat verzoekster financieel van hem afhankelijk is vermits hij de enige kostwinner is. Hieruit blijkt alleszins dat het om een duurzame relatie gaat in de zin van artikel 47/3, § 1 Vw. Om hierover -indien nodig!- nog meer duidelijkheid te verkrijgen had verwerende partij een meer nauwkeurig onderzoek moeten uitvoeren. Verscheidene motieven zijn gebaseerd op afgeleide stellingen die niet gecheckt zijn door verwerende partij. Ook uit artikel 58 KB 8 oktober 1981 blijkt dat verwerende partij een individueel en grondig onderzoek dient uit te voeren, wat niet gebeurd is.

Antwoord op de nota van verwerende partij Anders dan verwerende partij beweert, komt het begrip "duurzame relatie" niet alleen voor in de relatie tussen partners, maar ook, zoals reeds aangeduid in het beroep, in artikel 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. De beschouwingen van verwerende partij zijn dan ok niet relevant.

Vierde onderdeel

Overigens heeft verzoekster alle in de in bijlage 19ter gevraagde documenten voorgelegd: - bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden vermeld in de bestreden beslissing - het bewijs dat de aanvrager ten laste is van de referentiepersoon: uit het woord "is" blijkt dat het voldoende is dat verzoekster heden ten dage ten laste is van haar broer, wat ook aangetoond wordt door zijn loonfiches - evt. huwelijksakte van de ouders: uit het woord "eventueel" blijkt dat dit niet noodzakelijk was, maar bovendien werd dit bewijs geleverd door het document gedateerd 17 mei 2009, vermits daaruit blijkt dat verzoekster het kind is van de personen die aangeduid staan als haar ouders, en dat deze gehuwd zijn ("Indications de Véponse"). Overigens is het niet denkbaar dat 2 Koptische christenen in die tijd in Egypte verscheidene tientallen jaren ongehuwd zouden hebben samengewoond en 3 kinderen gekregen hebben. Door een weigering te nemen alhoewel verzoekster alle gevraagde documenten meegedeeld heeft, schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel.

Antwoord op de nota van verwerende partij Met de beste wil van de wereld kan dit niet begrepen worden als een antwoord op de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Indien de overheid bepaalde documenten vraagt, en de vreemdeling deelt deze mee, kan niet beslist worden dat bepaalde voorwaarden niet aangetoond worden. Waarvoor dient anders de lijst met mee te delen documenten?

Vijfde onderdeel

Verzoekster verblijft sedert 2003 in België. De mogelijkheid voor haar om verblijf te verkrijgen als "ander familielid van een burger van de Unie" in de zin van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, bestaat slechts sedert 2014. Verwerende partij kan bijgevolg geen bewijzen verlangen van het feit dat verzoekster ofwel samenwoonde met haar broer in Egypte, ofwel dat zij ten zijnen laste was, vooraleer ze naar België kwam. Anders beslissen stelt verzoekster voor de onmogelijke opdracht om bewijzen te verzamelen voor het vervullen voor een bepaalde periode van de voorwaarden van een wettelijke bepaling die nog niet bestond. Dit is onredelijk. Het is overigens onredelijk bewijzen van financiële

afhankelijkheid in het land van herkomst te vragen indien verzoekster met de referentiepersoon buiten het land van herkomst sedert vele jaren samenwoont (RvV 29 april 2008, nr. 10.796).

Antwoord op de nota van verwerende partij Anders dan verwerende partij beweert, is dit onderdeel geen kritiek op de wet, maar op de toepassing ervan door verwerende partij. De overige kritiek toont aan dat verwerende partij de strekking van het onderdeel niet begrepen heeft.

Vermits een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan bestaan op zichzelf, maar enkel het gevolg is van de weigering van verblijf, dient het bevel samen met de weigering van verblijf vernietigd te worden. Dit wordt door verwerende partij in de nota niet betwist.”

De bepalingen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert luiden als volgt:

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1

(...).

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3

(...)”

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
  - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
  - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. (...)Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt

zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Verder wijst de Raad er met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3.2., eerste lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St.Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; zie ook: HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3.2., eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen

van artikel 3.2, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een "fait accompli"-situatie, waarbij hij, zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval "het land van herkomst" zou dienen gelijk te stellen met "het gastland".

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), waarin het volgende wordt gesteld:

"31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is."

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus "nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie" aan te tonen en dit omwille van "bijzondere feitelijke omstandigheden", zoals onder meer "financiële afhankelijkheid" en "het behoren tot het huishouden".

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip "ten laste", kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip "ten laste" werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendente van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het “gastland” en het “land van herkomst” alleszins verschillend moeten zijn. Het land van herkomst is dus het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de volgende documenten voorlegde:

- Een bijlage 3: attest van in ontvangst name naar aanleiding van een aanvraag 9bis d.d. 4 augustus 2010 waaruit blijkt dat de verzoekende partij verblijvend is op de (...) te 2180 Ekeren
- Een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 8 februari 2011 i.v.m. de aanvraag om machtiging tot verblijf, waarbij als adres (...) te 2180 Ekeren vermeld wordt
- Facturen van Electrabel d.d. 22.06.2005, 19.04.2006, 19.05.2008, 19.08.2008 en 19.08.2009 op naam van de verzoekende partij, telkenmale met de vermelding van (...) te 2180 Ekeren
- Een historiek van adressen voor de referentiepersoon waaruit blijkt dat deze sinds 19 augustus 2002 tot 29 augustus 2015 woonachtig was op de (...) te 2180 Ekeren en vanaf 29 augustus 2015 in de (...) te 2220 Heist-op-den Berg
- Een attest van 22 oktober 2015 van het kadaster stellende dat de verzoekende partij en de referentiepersoon samen met hun ouders, woonachtig zijn in hun appartement gelegen te (...) – Al Haram te Giza sinds 1974

In het administratief dossier bevindt zich verder een uittreksel van het rijksregister waaruit blijkt dat de verblijfplaats van de verzoekende partij sedert (...) te 2220 Heist-op-den-Berg is, alsook een uittreksel uit het rijksregister voor de referentiepersoon, waaruit blijkt dat deze laatste sedert 19 augustus 2002 op de (...) te 2180 te Ekeren verblijft en sedert 29 augustus 2015 in de (...) te 2220 Heist-op-den-Berg.

Uit de voorgaande stukken blijkt dat de verzoekende partij vanaf 4 augustus 2010 tot 14 september 2011 officieel verblijvende was in de (...) te 2180 Ekeren en vanaf 14 september 2011 verblijvende is in de (...) te 2220 Heist-op-den-Berg.

De referentiepersoon verbleef officieel in de (...) te 2180 Ekeren sedert 19 augustus 2002 en sedert 29 augustus 2015 in de (...) te 2220 Heist-op-den-Berg. De referentiepersoon woont echter al sedert 2 juli 1996 in België. Van 2 juli 1996 tot 22 oktober 1997 op de (...) te 2170 Antwerpen; van 22 oktober 1997 tot 3 maart 1998 te (...) in 2180 Antwerpen; van 3 maart 1998 tot 30 mei 2000 te (...) in 2940 Stabroek; van 30 mei 2000 tot 9 april 2001 te (...) in 2940 Stabroek en van 9 april 2001 tot 19 augustus 2002 te (...) in 2180 Antwerpen.

Aldus blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon vanaf 4 augustus 2010 tot 14 september 2011 een zelfde verblijfplaats hebben en dat zij vanaf de datum van het indienen van de aanvraag, met name 29 augustus 2015 terug samen verblijven.

In het administratief dossier is verder een aankomstverklaring gedaan te Heist-op-den-Berg door de verzoekende partij terug te vinden, daterend van 10 juni 2009, waaruit blijkt dat zij het Rijk is binnengekomen met een schengenvisum type C geldig voor 45 dagen. Daarnaast bevat het administratief dossier fiches van bezoldigingen van bedrijfsleiders van 2004, 2005 op naam van de verzoekende partij telkenmale met de vermelding van de (...) te Heist-op-den-Berg en loonfiches op naam van de verzoekende partij voor het jaar 2003, eveneens met de vermelding van de (...) te Heist-op-den-Berg, loonfiches op naam van de verzoekende partij voor het jaar 2004, eveneens met de vermelding van de (...) te Heist-op-den-Berg; loonfiches op naam van de verzoekende partij voor het jaar 2005, eveneens met de vermelding van de (...) te Heist-op-den-Berg. Een beëindiging van een overeenkomst d.d. 21 augustus 2001 gericht aan de verzoekende partij met als adres (...) te 2180 Ekeren; een schuldvordering van 17 januari 2001 gericht aan de verzoekende partij met vermelding van het adres (...) te 2940 Stabroek; een schuldvordering van 1 mei 2002 gericht aan de verzoekende partij met vermelding van het adres (...) te 2180 Ekeren; een brief van citibank van 24 december 2004 gericht aan de verzoekende partij met als vermelding van adres (...) te Heist-op-den-Berg; een woonstonderzoek door de politie Antwerpen waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 2 februari 2010 woonachtig is in de (...) te Antwerpen; een woonstcontrole door de politie Antwerpen waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 3 december 2009 woonachtig is in de (...) te Antwerpen; verscheidene brieven van 2005, 2006 en een brief van 18 mei 2008 met de vermelding van het adres (...) te Heist-op-den-Berg; een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van 2 november 2009 met de vermelding van (...) te Ekeren als adres.

Uit deze stukken blijkt dat de verzoekende partij verschillende adressen heeft gehad doch uit de positieve woonstcontroles gedaan door de politie Antwerpen kan minstens afgeleid worden dat de verzoekende partij op 3 december 2009, op 2 februari 2010 en van 4 augustus 2010 tot 14 september 2011 verbleven heeft op hetzelfde adres als haar broer. Daarna woonden de verzoekende partij en de referentiepersoon niet meer samen en pas vanaf één maand vóór de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart is er terug samenwoont op hetzelfde adres.

Waar de verzoekende partij stelt dat het onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat ze niet hebben samengewoond, merkt de Raad op dat de verwerende partij geenszins stelt dat er nooit een samenwoont is geweest. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij pas sedert 14 september 2011 officieel is ingeschreven in het Rijk. Dit strookt met de gegevens van het administratief dossier. Verder stelt de verwerende partij vast dat de referentiepersoon slechts één maand voor het indienen van de aanvraag gezinshereniging is gaan inwonen bij de verzoekende partij. Ook dit strookt met de gegevens van het administratief dossier. De verwerende partij vervolgt dat er geen gegevens voorliggen dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De verzoekende partij betwist dat zij geen deel uitmaakte van het gezin in het land van herkomst en verwijst hiervoor naar het attest van het kadaster waaruit volgens haar blijkt dat ze minstens tot 1996 met haar broer samenwoonde.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar het attest van het kadaster, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met dit stuk en op omstandige wijze heeft toegelicht waarom dit stuk niet in rekening wordt genomen. De verwerende partij motiveert dat dit stuk vermeldt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon sedert 1974 op hetzelfde adres wonen in Egypte. De verwerende partij merkt op dat de inhoud van dit stuk niet strookt met de gegevens van het administratief dossier, zodat ze er geen rekening mee houdt. De Raad stelt vast dat dit stuk van 2015 dateert en inderdaad vermeldt dat de verzoekende partij, de referentiepersoon en hun ouders allemaal op hetzelfde adres in Egypte wonen en dit sinds 1974. Uit de voormelde stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de inhoud van dit attest niet strookt met de gegevens van het administratief dossier.

De verzoekende partij betwist niet dat zij, noch haar ouders of de referentiepersoon niet in Egypte wonen, doch verklaart dat zij hun adres behouden hebben in Egypte. Hoe dan ook is zij van oordeel dat uit dit stuk wel kan worden afgeleid dat zij met haar broer heeft samengeleefd vanaf de geboorte van haar broer tot aan diens vertrek uit Egypte in 1996.

De Raad merkt op dat aangezien de verzoekende partij zelf verklaart dat zij enkel haar adres in Egypte behouden heeft, uit dit stuk niet met zekerheid kan afgeleid worden dat ze daadwerkelijk samenwoonde met haar broer op dit adres tot aan diens vertrek. Zelfs aangenomen dat het correct is, blijkt bovendien uit dit document, dat beiden deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, hetgeen niet valt onder artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat de verzoekende partij en haar broer als kind deel hebben uitgemaakt van hetzelfde gezin, met name dat van hun ouders in Egypte, volstaat op zich niet om aannemelijk te maken dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarde dat verzoekende partij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar broer aangezien daaruit een relatie van afhankelijkheid blijkt ten aanzien van de ouders maar niet ten aanzien van elkaar. Dit te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij na 1996 gedurende jaren gescheiden leefde van de referentiepersoon. Daarenboven is het de bedoeling dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst de aanvraag tot gezinshereniging direct voorafgaat. Hierbij wordt verwezen naar de doelstelling van de richtlijn 2004/38/EG en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name de vrijwaring van het vrij verkeer van burgers van de Europese Unie. Hierbij kan er nog op gewezen worden dat de verzoekende partij reeds meerdere jaren in België verblijft, maar slechts hooguit van 3 december 2009 tot 14 september 2011 verbleven heeft op hetzelfde adres als haar broer en dat de verzoekende partij en de referentiepersoon daarna niet meer samenwoonden om dan pas één maand vóór de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart terug te gaan samenwonen op hetzelfde adres. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging kan dus geen sprake zijn. De van toepassing zijnde wettelijke bepalingen moeten zo worden gelezen dat zij in het land van herkomst deel moet hebben uitgemaakt van dit gezin. Evenmin kan in casu worden gesteld dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon dreigt te worden geschonden. Verder blijkt uit een mail van de vorige advocaat van de verzoekende partij, die terug te vinden is in het administratief dossier, dat deze stelde dat de verzoekende partij in 2003 met haar ouders op grond van een visum naar België kwam. De ouders verkregen een verblijf in het kader van een gezinshereniging met hun zoon, doch de aanvraag tot gezinshereniging van de verzoekende partij werd geweigerd. De advocaat vermeldt dat de verzoekende partij vanaf 2003 tot 2009 meermaals met een toeristenvisum naar België reisde om haar familie te bezoeken en vanaf 2009 in België verblijft. Ook uit deze gegevens blijkt dat er geen sprake is van een samenwoning in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. In zoverre de verzoekende partij verder stelt dat het deel uitmaken van het gezin niet veronderstelt dat er effectief wordt samengewoond, wijst de Raad naar de geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit blijkt dat er een zekere band van afhankelijkheid dient te bestaan. Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie”* aan te tonen en dit omwille van *“bijzondere feitelijke omstandigheden”*.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris vraagt dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land dan het gastland om te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid wordt gecreëerd.

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing: *“tevens wordt niet aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er werden geen documenten hieromtrent voorgelegd. Bovendien blijkt uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier dat betrokkene de afgelopen maanden zelf tewerkgesteld was en dan ook over persoonlijke bestaansmiddelen beschikte.”* De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bij haar aanvraag inderdaad geen stukken heeft gevoegd waaruit zou blijken dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. Uit de mail van de vorige advocaat blijkt bovendien dat deze stelde *“in principe moet het bewijs ‘ten laste’ geleverd worden met bankuittreksels waaruit moet blijken dat de broer geld overmaakte op de rekening van cliënte. Deze bewijzen kunnen niet worden voorgelegd. Daarom zou ik u willen verzoeken gezien het lange verblijf in België ‘ten laste’ mogen bewijzen door het feit dat ze steeds op hetzelfde adres bij haar broer verbleef.”* Hieruit blijkt dat de verzoekende partij niet kan bewijzen dat ze reeds in het land van herkomst ten laste was. Voor zover de advocaat verwijst naar de samenwoning in België, blijkt vooreerst niet dat de verzoekende partij en de referentiepersoon steeds hebben samengewoond en verder kan worden verwezen naar hetgeen hiervoor reeds werd uiteengezet. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt bevat het administratief dossier stukken waaruit blijkt dat de verzoekende partij op verschillende momenten tijdens haar verblijf in België gewerkt heeft. Los van het feit of deze tewerkstelling recent was of niet, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat zij niet heeft aangetoond ten laste te zijn geweest in het land van herkomst voor de aanvraag. De verklaring van de verzoekende partij dat zij sinds 2009 bij haar ouders inwoont die een karig pensioen hebben en dat haar broer op dit adres een restaurant uitbaat en sinds een maand vóór de aanvraag op hetzelfde adres woont, doet hier geen afbreuk aan.

Door enkel te poneren dat zij actueel geen professionele activiteiten heeft in het gastland toont zij niet aan dat zij effectief ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Waar de verzoekende partij stelt dat er niet getwijfeld kan worden dat zij met haar broer eerst tientallen jaren samen heeft gewoond in het land van herkomst en dat zij sedert 13 jaar in België samen gewoond hebben en/of dat zij financieel afhankelijk is van hem vermits hij de enige kostwinner is, kan deels worden verwezen naar de bovenstaande bespreking. Nergens blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de verzoekende partij steeds heeft samengewoond met haar broer, zoals ze poogt voor te houden. Verder poneert ze dat hij de enige kostwinner is. Hiermee toont zij nog niet aan dat ze reeds in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag reeds ten laste was. Een blote bewering volstaat niet.

In een vierde onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat ze alle gevraagde documenten heeft voorgelegd en dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door toch de aanvraag te weigeren, alhoewel alle gevraagde stukken werden bijgebracht.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd. Het is niet omdat zij de gevraagde stukken heeft bijgebracht, dat de verwerende partij een positieve beslissing dient te nemen. Het komt aan de verwerende partij echter toe om deze stukken inhoudelijk te gaan beoordelen om al dan niet een verblijf toe te kennen. De zorgvuldigheidsplicht legt de verwerende partij de verplichting op om met al deze stukken rekening te houden. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zulks niet het geval was.

In een vijfde onderdeel stelt de verzoekende partij dat ze sedert 2003 in België verblijft en dat de mogelijkheid om een verblijf te verkrijgen als een ander familielid van de burger in de zin van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet pas bestaat sedert 2014, zodat het onredelijk is om van haar te verwachten dat ze bewijzen aanbrengt van het feit dat ze reeds samenwoonde met haar broer in Egypte of reeds ten zijnen laste was voor ze naar België kwam.

Vooreerst blijkt niet dat de verzoekende partij reeds sedert 2003 ononderbroken in België verblijft zoals ze poogt voor te houden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij pas vanaf 2011 officieel in België verblijft. Het betoog van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag. Bovendien lijkt dit eerder een kritiek op de wetgeving te zijn, zoals de verwerende partij terecht voorhoudt.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geen schending aan van de door haar aangehaalde bepalingen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU